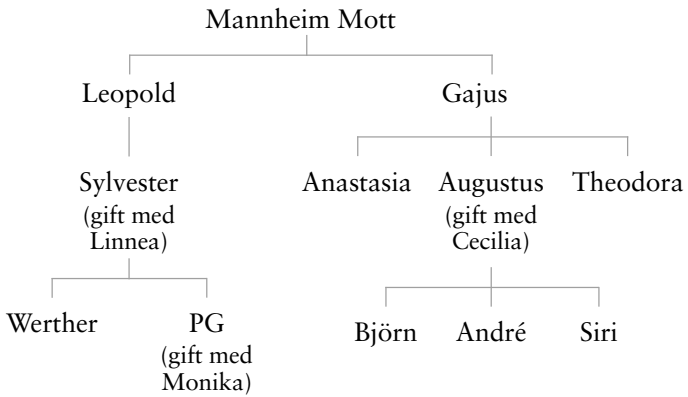

Jag kommer att hitta nyckeln

ALEX
AHNDÖRIL

Jag kommer att hitta nyckeln

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

»Besättningen och samtliga trehundra sextiotvå passagerare befaras omkomna i en flygolycka i Rumänien. Ett fullsatt passagerarplan från Ankara på väg till Hamburg förlorade höjd trettio minuter efter start och störtade i närheten av Bicasravinen i nordöstra delen av Rumänien. Flygplanet var en Boeing 747 och tillhörde det tyska flygbolaget Lufthansa. UD meddelar att det fanns fem svenska medborgare ombord.«

ett

Julia hade ingen aning om att hon alldeles snart skulle ställas inför en gåta som skulle kräva det yttersta av henne, ett fall som hon kanske inte skulle kunna lösa på egen hand.

Hon satt ensam vid ett bord i augustisolen och åt en sen lunch på en uteservering invid Östermalms saluhall.

En elsparkcykel som låg slängd bland skräpet under en papperskorg gav då och då ifrån sig en signal.

Varje morgon när Julia hade sminkat sig färdigt brukade hon luta sig fram mot spegeln för att hälsa försiktigt på sin mamma.

Hon hade samma ljusa ögonbryn och sorgsna, mörkgröna ögon som mamman. Munnen var fyllig och näsan rak. När solen lyste genom hennes blonda hår fick det alltid en svag nyans av ingefära.

Förra veckan fyllde Julia trettiotre år och passerade då sin mamma i ålder.

Hon hade tagit ledigt och bara suttit i sängen med fördragna gardiner och läst en ny amerikansk avhandling om blodmönster och stänkbilder.

I en av fallbeskrivningarna hade en kula kluvits mot ett revben och lämnat kroppen genom två utgångshål.

Julia lät budet ställa blommorna från Sidney utanför dörren och väntade tills porten mot gatan slog igen innan hon tog in buketten från trapphuset och satte den i en vas.

Alltid tjugofem röda rosor.

Det gjorde henne lite gladare, men hon tvingade sig själv att inte svara när Sidney ringde på kvällen. Hon ville inte börja gråta, ville inte be honom att komma eftersom hon visste att han skulle göra det.

Han skulle komma och trösta henne.

Men det var ohållbart att vädja om medlidande. Det var inte det hon behövde från honom. Och den insikten var den riktiga födelsedagspresenten.

Nu hade hon en plan, ett mål.

Julia visste att hon aldrig kunde få tillbaka Sidneys kärlek, men nu hade hon plötsligt en tydlig, inre bild av hur de i framtiden skulle börja jobba tillsammans, sitta vid varsitt skrivbord, äta lunch ihop och diskutera varje uppdrag i detalj långt in på kvällarna.

En hemlös man fastnade med sin överfulla kundvagn mot en byggställning och började viska för sig själv och gestikulera stressat.

Julia strök en slinga av håret bakom ena örat och fortsatte äta trots att hon egentligen höll på att bli för mätt.

Hon hade beställt ångad piggvar med holländaisesås, gul sparris och hackad kapis.

Solen föll genom det kalla Sancerrevinet i glaset och efterlämnade en ljusfylld skugga på bordet.

Ett flygplan passerade över Stockholm.

Julia la ner besticken, höll diskret för öronen tills dånet försvunnit och tvingade sig själv att inte höja blicken mot de vita kondensstrimmorna på himlen.

Hon väntade en stund, suckade åt sitt eget beteende och tog upp sin telefon, granskade veckans schema med uppföljningsmöten och den stora säkerhetsgenomgången med Avdelningen för rymd- och plasmafysik på KTH.

Två män i trettioårsåldern med trånga kostymer och blanka lågskor satt vid bordet intill med varsitt ölglas.

I ögonvrån märkte Julia att den ene av dem sökte hennes blick gång på gång.

Hon la mobilen i handväskan, vinkade till sig servitören och när hon betalade notan råkade hon möta mannens ljusblå ögon. Han höll kvar hennes blick och log så lekfullt och flirtigt att det var omöjligt att inte le tillbaka.

Hon tog sin silvervita käpp som stod lutad mot den andra stolen, stödde sig på den för att kunna resa sig upp och såg mannen rodna under ögonen och vända sig bort.

Julia lämnade bordet, gick rakt över torget och in på Storgatan.

Hon var vacker i vissa vinklar och hade otaliga gånger varit med om att någon började flirta med henne, bara för att sedan komma av sig när ljuset skiftade eller håret blåste undan från hennes kind.

Ibland skojade Julia om de där situationerna, men i hemlighet hoppades hon alltid att någon skulle reagera lite annorlunda när han upptäckte käppen eller ärret i hennes ansikte.

Hon var fortfarande ung och skulle behöva bli kär igen.

Efter att ha samlat sig en stund i skuggorna utanför kyrkan fortsatte hon hela vägen fram till Styrmansgatan 15.

På porten satt en mässingsskylt med texten »Stark detektivbyrå« fastskruvad.

Julia lutade sin specialanpassade käpp mot väggen. Den hade med sitt ergonomiska handtag gjutits i ett stycke i en titanlegering och sedan försetts med en dämpande doppsko av svart gummi längst ner.

Hon letade fram nycklarna, låste upp, gick in och larmade av.

I hallspegeln såg hennes ärr ut att vara ritat med en vit penna: ett vertikalt streck rakt över ena ansiktshalvan, från pannan, genom den yttersta spetsen av det högra ögonbrynet och ner till haklinjen.

Den svalare luften inne på kontoret doftade gamla trä-möbler, böcker och läder.

Julia ställde väskan på skrivbordet, öppnade de spröjsade fönstren mot den grönskande innergården, gick ut i köket och gjorde en dubbel espresso.

Hon hade hetat Julia Mendelson under de sju åren som hon var gift med Sidney. Men efter skilsmässan tog hon tillbaka sin pappas efternamn Stark som har spårats tillbaka till deras förfader, soldaten Lars Stark, som föddes 1761.

I tomrummet efter Sid, i den överväldigande känslan av att hela hennes liv var ett misstag, bestämde hon sig för att sluta som sekreterare vid Stockholms tingsrätt.

Jobbet på Rådhuset hade fått henne att upptäcka att hon hade en förmåga att läsa människor. För varje rättegång hon satt med vid växte hennes otålighet inför domstolarnas inkompetens att få fram sanningen.

Hennes jobb som sekreterare tillät inte att hon reste sig upp och tog till orda trots att hon alltid förstod vad som hade hänt och varför brottet skett.

Vid sidan av ett upptränat logiskt tänkande hade Julia en

förmåga att fokusera extremt koncentrerat vid vissa tillfällen. När det skedde kändes det som om tiden saktade in som inför döden och evigheten – och vid dessa specifika ögonblick hann hon iakttä detaljer och ansiktsuttryck som de flesta andra skulle ha missat.

Det var givetvis ingen övernaturlig förmåga utan bara kopplat till hennes psykiska ömtålighet.

För länge sedan, långt innan hon ens hade träffat Sid, slogs hela hennes existens sönder, splittrades som ett vinglas mot ett stengolv, och när resterna fogades samman blev det inte som tidigare.

Det mesta blev sämre, men inte allt, brukade hon säga sig.

Kanske var den tanken bara hennes försök att trösta sig själv, ett försök att hitta en mening i det meningslösa.

Hon trivdes som sekreterare men hade efter skilsmässan börjat drömma om att bli utredande kriminalkommissarie vid Norrmalmspolisen precis som Sidney var, men visste att Polishögskolan aldrig skulle anta henne.

Hon hade en alldeles för komplicerad kropp.

Därför öppnade hon en egen detektivbyrå.

De vanligaste ärendena var enkla otrohetsaffärer, bakgrundskontroller för känsliga anställningar, misstankar om företagsstölder – men ibland kom det ett uppdrag som krävde hela hennes analytiska förmåga.

Julia tog sin kaffekopp och återvände till kontoret medan hon kastade en blick på sitt repade, gamla armbandsur.

Smattret från en tryckluftsborr hördes avlågset.

Julia startade datorn och skulle precis sätta sig vid skrivbordet när dörrklockan ringde.

Hon tittade i liggaren. Det fanns inget möte inbokat vid den här tiden. Ändå tog hon kappen, gick till hallen och öppnade.

En lång man i femtioårsåldern med helt vitt hår stod och väntade på trottoaren. Han bar beige trenchcoat över en marinblå kavaj, ljusa kostymbyxor och bruna lågskor.

– Hej, jag heter Per Günter Mott ... Jag har inte bokat tid, men ... jag tänkte ...

Han tystnade och strök sig med en darrande hand över huvudet.

– Vad gäller det? frågade Julia.

– Jag överväger att anlita dig om ...

– Kom in, Per Günter.

– Kalla mig PG.

– Du kan hänga av dig här.

Julia flyttade sig undan för att inte stå i vägen. Hon hade svårt för all sorts beröring och naken hud mot hud kunde ge henne panikångest.

Mannen klev över tröskeln, såg sig omkring och tog sedan av sig den tunna rocken.

Han var smal och hade någonting pojkkäcktigt skört över sig, som om han ännu inte nåtts av insikten om sitt eget åldrande.

Julia visade in honom på kontoret och bad honom slå sig ner i soffan.

Hans kavaj var skrynklig i ryggen som om han suttit på ett tåg eller i en bil i flera timmar.

– En kopp kaffe? Te? Vatten? frågade hon.

– Tack, det är bra.

– Säg bara till om du ändrar dig.

Julia såg hans blick vandra över rummet medan han samlade sig inför vad det nu var han hade kommit för att tala om.

– Innan jag kommer till saken måste jag få veta om du har tystnadsplikt, sa han och drog efter andan.

– Fullständig sekretess gäller oavsett om du anlitar mig eller inte.

– Så du får inte berätta för någon vad jag har sagt eller visat dig?

– Nej.

Han trummade kort på soffans armstöd med fingrarna.

– Inte ens för polisen?

– Nej, svarade hon lugnt.

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-080216-5

© Alex Ahndoril 2023

Utgiven enligt avtal med Salomonsson Agency

OMSLAGSILLUSTRATION Ola Larsson

OMSLAGSFORMGIVARE Miroslav Šokčić

TRYCK ScandBook, EU 2023